

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΤΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΟ

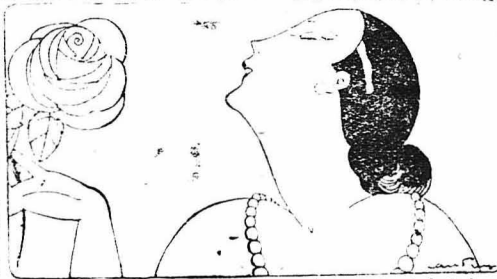
Η δόξα και η συμφορά. Ο Ουγκό δυστυχισμένος σύζυγος. Η άπιστία της 'Αδέλας του. Οι έρωτας του ποιητού. Και με την... μαγειρίσά του. Τα οικογενειακά του δυστυχήματα. Ο πνιγμός της κόρης του. Η δεύτερη κόρη του. Πού την έσπρωξε ή έρωτοπάθεια της. Φρικτές περιπέτειες. Η τρέλλα της. Το μαρτύριο ενός πατέρα.

Λίγοι ποιηται στον κόσμο γνώρισαν, δυο ζούσανε, τη δόξα που γνώρισε ο άθνατος Γάλλος ποιητής Βίκτωρ Ουγκό. Ο προνομίους αυτός ποιητής είδε όλον τον κόσμο να σκύβη με θαυμασμό μπρός στη λάμψη του πνεύματός του. Και όμως: κανείς άνθρωπος στον κόσμο δε θα γνώρισε τα οικογενειακά άτυχήματα του Βίκτωρος Ουγκό... Ένώ οι θαυμαστά του τον προσκυνούσανε και ίσως να τον ζήλευαν κατά βάθος για τη μεγάλη φήμη που είχε άποκτησει, ο Βίκτωρ Ουγκό ένοιωθε πάντα την καρδιά του σκαρφαλωμένη από μεγάλους πόνους, τους οποίους έγραψε να κρύβη μπρός στα μάτια του κόσμου.

Το πρώτο του μεγάλο άτύχημα στάθηκε στον Ουγκό, η έρωτική του περιπέτεια με την 'Αδέλα Φουσό, την όποια πήρε κατόπι γυναίκα του. Και άπ'τόν καιρό άκόμα που ήταν άραβωνιασμένος, η 'Αδέλα φαινότανε σαν να μην μπορούσε ν' άνεχθή την ποιητική φλόγα του μηνηστέρας της. Ο υπερβολικός, ο άκράτητος, ο χειμαρρώδης λυρισμός που άφησε ο Βίκτωρ να χύνεται στα γράμματά του γιάς έστελνε, έπαιρτε την 'Αδέλα, η όποια δέν ήτανε γεννημένη για να έμνευσε ή να δεχθή ένα τόσο πλογαρό κάθος. Και όταν άργότερα έγινε γυναίκα του Βίκτωρος Ουγκό, δέν έπαυε ούτε στιγμή να ζητάει άλλοτε την άγάπη, μιαν άγάπη λιγότερο παθητική από του Βίκτωρος Ουγκό, μιαν άγάπη τέλους πάντων που να συνεμβάζετο με το μετροπασθή χαρμάνηρα της. Και την άγάπη αυτή φαντάσθηκε πώς τη βρήκε να πάλλη στα στήθη του περιφρούρου γάλλου κριτικού Σαιν-Μπέρ. Και τό μοιραίο συνετέλεσθη: Η 'Αδέλα Ουγκό άπάτησε τό σύζυγό της, τό διάσημο και μεγαλόκαρδο ποιητή Βίκτωρα Ουγκό, με τον έπισης διάσημο άλλα μικρόψυχο κριτικό Σαιν-Μπέρ!...

Πρώτον, γιατί άντελαμβάνετο πως δέν μπορούσε να καταλάβη τό μεγαλοφυή σύζυγό της και τόν μισούσε βλέποντας πως ήτανε πνευματικός ύποδεστέρα του. Και δεύτερον, γιατί ο μεγαλοφυής σύζυγός της ήτανε πανώλης λάτρης του ώραίου φίλου και ήθελε να τον έκδικηθή για τις άπιστίες που της έκανε.

Όταν ο Βίκτωρ Ουγκό πληροφορήθηκε την άπιστία της γυναίκας του—την όποια άγαπούσε πραγματικά, άπό τό βάθος της καρδιάς του,—έπόνεσε πολύ για την ταπεινωφιλία της κ' έξεμάνη για την παληανθρωπία του έπιστηθίου φίλου του Σαιν-Μπέρ. Μά καθώς ήτανε περσιφανός, δέν άφησε να έκδικηθή τίποτα από τη φίλην του. Όχι μόνο συνεχώρησε τη γυναίκα του, άλλα και όταν κάποτε είχε βρεθή ο' ένα έπισημο δεινό και ή συζήτηση περιστέραξη γύρω από τους άπιστημένους συζύγους, ο ποιητής, ύψώνοντας τό ποτήρι του είπε ευνικώτατα: —Τι τά θέλατε, κνίριοι, ή μοίρα όλων των μεγάλων άνδρών εινε να τους άπατούν ή γυναίκες των. Στη συνομοταξία των συζύγων αυτών άνήκα και ο Ναπολέων. Στην ίδια συνομοταξία άνήκα κ' έγώ. Είς ύγειαν σας!

ρες σελίδες γραμμένες Ισπανικά και στις όποιας ο συγγραφέας τίν 'Αθίλων' άνέγραψε έπιμελώς τα χρηματικά ποσά με τα όποια άντήμοιβε τις ήμισια ρωμανικές θωπέτες που του έπεδοψίλωνε ή Μαριέττα ή... μαγειρίσά του!...

Όπως είπαμε παραπάνω ο Ουγκό, γνώρισε πολλές συμφορές. Πριν άκόμα έπουλάθη στην ψυχή του τό τραυμα που του είχε άνοίξει ή πρώτη γυναίκα του, νέα πληγή άνοιξε στην καρδιά του, πού βαθιά αυτή τη φορά. Η πολυγαμημένη κόρη του ή Λεοπολδίνη πνίγηκε μιά μέρα σ' ένα ποτάμι μαζύ με τον άντρα της—νόστιμοι λίγων μηνών. Ο Βίκτωρ Ουγκό ήτανε πολύ προληπτικός. Θεώρησε τον τραγικό θάνατο της κόρης του σαν ένδειξη του θυμού του θεού, έπειδή χωρίς να χωρίσει από τη σύζυγό του, ζούσε με άλλη γυναίκα!...

Μά ή 'Ιουλιέττα Αρουά ανέπτυξε τέτοια ρητορική εύλωτικότητα, ώστε ο Βίκτωρ Ουγκό έπεισθή πως τό δυστύχημα αυτό δέν ήταν προειδοποίησης της θείας δίσης. Μά ή καρδιά του είχε ματώσει κεία από τόν πόνο. Η 'Ιουλιέττα είδε κ' έπαθε ως που να παρηγορηση τον πληγωμένο ποιητή.

Το τρίτο πτύχημα που του κατάφερε ή μοίρα ήτανε πού θανατό και από τό προηγούμενο.

Ο Βίκτωρ Ουγκό είχε και μιαν άλλη κόρη, την 'Αδέλα. Όταν τού πέθανε ή Λεοπολδίνη, όλη την άγάπη [που πλημμυρούσε στα πατρικά του στήθη τη μετέφερε στην 'Αδέλα του. (Είχε και δύο γυιούς, τόν Κάρολο και τό Φραγκίσκο προς τους όποιους όμως έφέρετο με μεγάλη αίσθητότητα.)

Η 'Αδέλα ήταν ένα παρόξενο, νεορασθενικό και ρωμανικό κορίτσι. Η νοσηρή ευπάθεια της, ή λεκτη ήδυσία της και ή ευμιοπέτη της έκαναν τόν πατέρα της ν' άνησυχη για τό μέλλον της. Η έρημιά της ήησου Γκερνεσός, στην όποια ζούσε ο πατέρας της, είχε έπιδεινώσει πολύ την κατάστασή της.

Μιά μέρα, πήγε και τους έπισκέφθηκε στο έρημικό νησί τους εναξίγγυλος άξιωματικός. Μόλις τόν είδε ή 'Αδέλα, τόν έρωτεύθηκε άμέσως τραλλά. Τόσον καιρό που ζούσε μόνη ή κόρη του αυτή, στο άκατοκνητο έλαινο και θαλασσοδαρμένο έρημονησί, χωρίς συντροφιά άνθρώπου, δέν έκανε από τό πρωτό ως τό βράδυ τίποτε άλλο παρά να φαντάζεται έρωτικές περιπέτειες, άπαγωγές, ταξίδια σ' άμυμονές χώρες και άλλα παρόμοια. Η παρουσία του νεαρού άγγλου άξιωματικού συνδούλισε τη φωτιά πού έκαιγε μέσα της. Φαντάσθηκε πως αυτό θα ήτανε τό βασιλόπουλο του παραμυθιού που ήθε να την πάρη από την γριά έρημιά της γιά να την μεταφέρει στον άνόδηλο της έρωτικής εδδοιασμού.

Ο ψυχρός όμως και φλεγματικός άγγλος δέν είχε μιά ύποκεινται τι φλόγα άναψε στην καρδιά της ύνευροπόλου 'Αδέλας. Κ' έπειδή έκείνη ντροπένταν να τό όμολογήη πρώτη τον έρωτά της, μιά μέρα ο άγγλος άξιωματικός την άποχωιρέτησε άνυποψίαστος κ' έφυγε για την πατρίδα του.

Η 'Αδέλα έπαισε τότε σ' έθιακά άπελπισία, την όποια ο πατέρας της δέν μπορούσε να έξηγήσει. Και σαν να μην έφτανε αυτό, μιά μέρα ή ψυχοπαθής νέα μπήκε σ' ένα καράβι, σ' επαγίες παραρροσύνης βέβαια, και ύστερα από έβροδάρθον ταξίδι έφτασε μόνη και χωρίς καμιά προσαοσία στήν... Άμερική!

Φαντάσθηκε την άπόγνωση του Βίκτωρος Ουγκό όταν έχασε εαφινικά την κόρη του. Γύρισαν όλο τό νησί, μά δέ βρήκανε πουθενά ίχνος αυτής! έξάλλου ή 'Αδέλα δέν είχε αφήσει κανένα γράμμα στο όποιο να λήη που πηγαίνε...

Ο Βίκτωρ Ουγκό νόμισε τότε πως ή 'Αδέλα έπαισε στη θάλασσα και πνίγηκε. Και ο δυστυχής ποιητής, σφραλιζε από τόν πόνο του, γυροτόνος δλομόναγος στους βράχους του έρημου νησιού. Δυστυχώς όμως ο Βίκτωρ Ουγκό έξανόθε την κόρη του ζωντανή. Και λέμε δυστυχώς, γιατί έτσι που την είδε, καλύτερα ήτανε να μην την έβλεπε ποτέ.

Η 'Ιουλιέττα Αρουά ανέλαβε τότε να παρηγορήση τόν Βίκτωρα Ουγκό για τη σύζυγική του άτυχία. Τόν όλο της παρηγορησίας τόν έκράτησε πολύν καιρό: πηνήτα δλόκληρη χρόνια!... Έπί πηνήτα δλόκληρη χρόνια ή 'Ιουλιέττα Αρουά ήτανε για τόν Ουγκό ή νόμιμη δεύτερα γυναίκα του, γιαιτί ο ποιητής δέν είχε χωρίς την πρώτη σύζυγό του, την άπιστη 'Αδέλα. Όλοι οι φίλου του—και ο ποιητής; είχε φίλους τους διακεκοστέςρους άνδρας του πολιτικού και φιλοσοφικού κόσμου της Γαλλίας—τα παιδιά του, που είχε κάνει από την 'Αδέλα, και αυτή άκόμα ή 'Αδέλα, ήταν ύποχρεωμένοι να συμπεριφέρονται άπάναντι της νομιμοποιηθείσης φίλης του σαν να ήταν μιά δεύτερη σύζυγός του.

Ο Βίκτωρ Ουγκό χραιστούσε πολλά στην καλόκαρδη και ήσημη 'Ιουλιέττα Αρουά. Κάθε φορά που ένοιώθε μέσα του καμιά μεγάλη άπογοήτση, σ' αυτήν πήγαινε να πη τόν πόνο του, άπ' αυτήν ήναυα παρήμανε άνακούρηση και παρηγοριά. Έννοείται τώρα πως αυτό δέν τόν έμπόδιζε να την άπατά κ' αυτή κ' όποιαζώρηση γυναίκα έβρισκε στο όρόμο του. Ωστόσο ή 'Ιουλιέττα του τά συγχωρούσε όλα και τό μόνο που την άπασχολούσε ήτανε πως να κάνει εύτυχιομένο τον άπιστο Βικτωρό της. Φαίνεται δέ πως ο μεγάλος αυτός ποιητής δέν ήτανε πολύ έκλεκτικός στις φίλες του. Μετά τό θάνατό του, βρήκανε στο σημειωματάριο των έξόδων του, δλόκληρη

Υστερα από κάμποσο καιρό, ένας φίλος του, που είχε πάει στην Άμερική, τού έφερνε πίσω την κόρη του τραλή. Ο άνθρωπος αυτός, που είχε γνωρίσει την 'Αδέλα στο σπίτι του πατέρα της, τη γνώρισε μιά μέρα όταν ήηγεθε μισόγυμη, κουρελασμένη, να γυρνά γελώντας στους δρόμους της Άμερικής, σέρονοντας από πίσω της ένα τσοδομο παιδιά που την κορόιδευαν. Την πήρε τότε μαζύ του και

Η ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΛΑΩΝ

Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ΣΤΗΝ ΚΑΡΧΗΔΩΝΑ

Τὸ ἱερὸ ἄλωγο. Ὁ Θεός... ἦλιος! Ἡ λατρεία τῶν φειδιῶν. Ὁ ἱερὸς πύθων πὸν ἐτρέφετο με τρυφερὰ σπουργίτια. Αἱ τελευταί. Ἡ ὀπηρεσία τῶν ἱερῶν πιθίων. Ἡ ἐπίσημος ἑορτή. Ὁ πύθων καὶ τὰ κέρια του. Γιατὶ κατεστράφη ἡ Καρχηδών.

Δὲν ὑπάρχει κριμὰ ἀμφιβολία πὸς ὅσο περισσότερους προστάτας ἔχει κανεὶς, τόσο καλύτερα προστατεύεται. Τῆ σημασία τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀλήθειας φαίνεται πὸς ὅτι τὴν ἔχον κατανοήσεις καλὰ οἱ ἱερεῖς τῆς ἀρχαίας Καρχηδόνος, οἱ ὅποιοι ἐπέβαλαν τὸν ποίμνιό τους νὰ λατρεύῃ ὄχι μόνον ἕνα ζῶο—ἄπως ἔκαναν οἱ περισσότεροι λαοὶ στὰ παλὰ ἔθνηνα χρόνια—ἀλλὰ πολλοὺς μαζὺ ἀντιπροσώπων τοῦ ζωικοῦ βασιλείου.

Ἐχοντας λοιπὸν τὴ γνώμη πὸς μέσα σὲ διάφορα ζῶα κατοικοῦσαν ψυχὰς προστάτων θεῶν, οἱ Καρχηδόνιοι συντηροῦσαν ὀλόκληρα θηριοτροφεία μὲ ἄπειρα ζῶα, τὰ ὁποῖα ἐλάτρευαν σὰν πραγματικῶς θεοῦς!..

Καὶ πρώτα-πρώτα διατηροῦσαν ἄλογα μὲ χαιρετὰς στολισμένους μὲ χρυσαφένεις ἀλυσσοδέτες, καὶ μὲ ἀδμαυτοποικιλτὰς σέλλες. Τ' ἄλογα αὐτὰ κανεῖς δὲν μπορούσε νὰ τὰ βαρβαλλοῦν, κανεῖς ἐκτός ἀπὸ τὸν... ἥλιο! Ἡλιος δὲ ἔξερετε ποῦς ἦταν; Ἐνα τεράστιο λιοντάρι φυλαγμένο ἐμπλεκῶς στὸ ναὸ τοῦ Μολλάχ! Τὸ ἄλωγο καὶ τὸ λιοντάρι ἦσαν οἱ μεγαλύτεροι θεοὶ τοῦ Καρχηδονικοῦ πανθέου—ὄχι ὅπως καὶ οἱ μᾶλλον προσφιλεῖς. Οἱ Καρχηδόνιοι ἐλάτρευαν ἐπίσης μὲ ἔξαιρετικὸ φανατισμὸ καὶ τὰ φειδία καὶ τοὺς πιθήκους!..

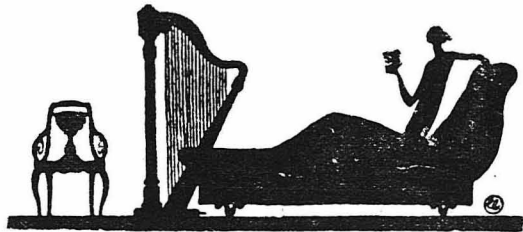
Στὰ ἀνήλια βάρη τοῦ ναοῦ τοῦ Ταῦνι—στὸν ὁποῖο κανεῖς κοινὸς θνητὸς δὲν μπορούσε νὰ πατήσῃ τὸ πόδι του—καὶ μέσα σ' ἕνα πολυτελέστατο θάλαμο, οἱ Καρχηδόνιοι ἱερεῖς φύλαγαν ἕνα γιγάντιο πύθωνα, τὸ μεγάλο προστάτη τῆς πόλεως, τὸ σῆμα τῆς ἐντυχίας καὶ τῆς εὐμερίας τῆς. Ὁ θάλαμος αὐτὸς ἦτανε στολισμένος μὲ μυθώδη πολυτέλεια. Οἱ τοῖχοι του εἶχαν διάφορες παραστάσεις καμψιμένες ἀπὸ σαρπηφόρους, μαργαριτάρια, κοπάδια καὶ ἄλλα πολυτέμα περσάδια. Καὶ στὴ μέση τοῦ θαλάμου αὐτοῦ ἦτανε ἐκπλωμένο πάνω σὲ μεταξένια χαλιὰ ὁ τεράστιος πύθων πὸν εἶπαμε παραπάνω, περιουσιολέμενος ἀπὸ πιθήκους, οἱ ὅποιοι τὸν ἐπλεναν μὲ ἀσφατικά ἔλαια καὶ τὸν ταΐζαν μὲ σπουργίτια... Ἦτανε μεγάλες καὶ ἐπίσημες ἑορτὲς, ὅλη ἡ Καρχηδὼν συνέστρεψε στὴν πρωτεύουσα γιὰ νὰ προσκυνήσῃ τὰ ζῶα—θεοῦς τῆς. Τότε οἱ ἱερεῖς ἐβγαζαν ἀπὸ τὸ ἱερὸ ἄδου τὸν πύθωνα, τὸν ἐβάζαν ἀπάνω σ' ἕνα χρυσοῦ τραπέζι καὶ τὸν περιέφεραν στὴν πόλη, ἐνῶ οἱ Καρχηδόνιοι ἐπεφταν ματὰ τὴν διέλευσίν του, καὶ προσκυνοῦσαν τὸν παραῖξο αὐτὸ θεὸ!..

Οἱ Καρχηδόνιοι εἶχανε τὴ γνώμη πὸς ἡ τύχη τῆς πόλεως τῶν ἦταν ἀρρήτως συνδεδεμένη μὲ τὴν καλὴ ὑγεία ἢ μὲ τὰ κέρια τοῦ ἱεροῦ πύθωνος. Κἀπὸ ποῖοι, οἱ ἱερεῖς πῆγαναι καὶ τὸν ἐβλεπαν ἀπὸ κοντὰ—οἱ πύθωνες, τὰ τεράστια αὐτὰ φειδία, εἶνε τὰ ἀβλαβέστερα ζῶα τοῦ κόσμου ὅταν δὲν τὰ περᾶζεις καὶ ὅταν εἶνε χορτάτα—καὶ προσκαθοῦσαν νὰ δοῦνε πὸς ἦταν στὴν ὑγεία του. Ἄν, ματὰ τὴν, συνῆβαινε ὁ πύθων νὰ μὴν ἔχη ὄρεξιν νὰ φάῃ τὰ σπουργίτια, τὰ ὁποῖα τοῦ σερβίριζαν οἱ πιθήκοι, οἱ ἱερεῖς ἐρευνᾶν περιγλυποὶ καὶ κατηφείς, προαισθανόμενοι μὴ γὰρ ἐπιτελεθῆσιν κατὰστρεφτικὴ βροχή, οἱ Καρχηδόνιοι ἐπέμειναν περισσότερο στὴν παράλογη αὐτὴ πίστη τους...

Καὶ ὅταν μὲ μὲρα ἐφανερῶσθησαν πρὸ τῶν τοιχῶν τῆς Καρχηδόνος οἱ Ρωμαῖοι, καὶ οἱ Καρχηδόνιοι εἶδαν τὴν πόλη τους νὰ καταστρέφεται ἀπὸ τὰ σίριγγα τῶν ἀκαθόκτων ὀρμηαίων στρατιωτῶν, ἀπέδωσαν τὴ θεομηνία πού τους βόηκε στὸ γονόνος διὰ τίς μέρες ἐκεῖνες... εἶχε πεθάνει ὁ ἱερὸς πύθων τους!.. Ὁ θάνατος τοῦ ζῶου αὐτοῦ ἐσάδθηκε, ματὰ τοὺς Καρχηδόνιους, ἡ κριμὰ ἀφορμὴ τῆς καταστροφῆς τῶν!..

τὴν ἔνακατῆς στὸν πατέρα τῆς. Ὁ ποιητὴς ἐφοῖξε ὅταν εἶδε τὴν κόρη του σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση. Ἀρχισε νὰ καταστρεῖ τὸν ἑαυτό του, νὰ λήθ πὸς αὐτὸς ἦταν ὁ αἷτιος τῆς καταστροφῆς τῆς κόρης του—ἐπειδὴ τὴν εἶχε κάνει νεοπροσθήκην, κρατώντας τὴν κλεισμένην στὸ βόγχο ἐκείνου ἐρημονησί. Μὰ τί μπορούσε νὰ κάνει γιὰ νὰ ἀπανορθωθῆ τὸ σφάλμα του; Ἡ Ἀδέλα ἦταν τραλλὴ—ἀπὸ ἐρωτικὴ ἀπελπισία. Τὴν ἔκλεισαν σ' ἕνα φρενοκομεῖο καὶ ἔστερα ἀπὸ λίγο ἡ Ἀδέλα Ὀνύα πέθανε μὲ φρικτὸς πόνους!..

N. Ἀδ.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ

Ἄποψε πάλι τὸν προσμένει Ἡ κοπελιὰ ἡ τρυφερή, Πού τὸν λατρεύει, πού πεθαίνει. Γιατὶ ἕνα χρόνον μακρὰ τῆς Ἀρνήθηκε τὸν ἔρωτά της, Ἄποψε πάλιν τὸν προσμένει Ἡ κοπελιὰ ἡ τρυφερή...

—Σύπνα, γλυκειὰ μου ἐρωμένη Σύπνα ν' ἀνάψης τὸ κερί, Νὰ δῆς στὸ σπῆτι σου ποῖος [κλαίει]; Κ' ἡ κοπελιὰ τὰ μαῦρα βράζει. Καὶ τὸν καλὸ της ἀγκυλιάζει. Σύπνα γλυκειὰ μου ἐρωμένη Σύπνα ν' ἀνάψης τὸ κερί...

Κάθε νεκρὸς ἀπόψε βγαίνει Ἀπὸ τὸ μνήμα τὸ βαρὺ Νὰ δῆ τὴν ἀραχνὴ θλιμμένη Που κλαίει στὸ προσώπὸ τῆς Τὸν πεθάνενο τὸν καλὸ της... Κάθε νεκρὸς ἀπόψε βγαίνει Ἀπὸ τὸ μνήμα τὸ βαρὺ...

Ὅλη τὴ νύχτα περιμένει Καὶ τὰ νυφιάτικα φορεῖ Μὰ τὴν αὐτὴ ἀσπροντυμένη Νεκρὴ τὴ βρίζουκεν στὸ στρεῶμα Μ' ἕνα χαμόγελο στὸ στόμα. Ὅλη τὴ νύχτα περιμένει Καὶ τὰ νυφιάτικα φορεῖ!..

M. Δ. Γιαννευκάκης

ΕΠΙΤΥΜΒΩΝ ΕΙΣ Γ. ΖΑΛΟΚΡΕΣΤΑ

Θάνατος μοσχολίβανο εἰς τὴν ζωὴν ὠσφρανθὴ Καὶ βέροφος ὑπὸ κλαυθμηρᾶν ἰτέαν ἐγεννήθη Τὸν κόσμον εἶδε καὶ ἔκλυσε, ἠγάπησεν, ἡσθάνθη Πλὴν ἐκουράσθη καὶ πεισὸν ἔδω ἀπεκοιμήθη Τῆς δυστυχίας εὐσεβῶς τὸν ἔπνον χαιρέτατα Ὁ μάρτυρ ἀναπαύεται, ἡ συμφορὰ κοιμάται...

Δάκρυ καὶ πόνος διαρκῆς ὑπέστηεν ἡ ζωὴ του Καὶ ἔρρευσεν ὁ βίος του ὡς κύνου μελωδία, Καὶ πνευματῆ ἔπαυσε τὴν ὄψαν ἡ ψυχὴ του Ὡς ψάλλει εὐαὶ πένθος, ὡς κλαίει ἡ δυστυχία. Σιμὰ εἰς τρία τέκνα του ὁ τάλας ἔκοιμήθη Ἀλλὰ τὰ Φλίβει καὶ νεκρὸς εἰς πνευμένα στήθη!..

+ Γεώργιος Παράσχος

Δ Α Φ Η Η

Μὴ μὲ ζηλεύετε—κανεῖς τὴ δάφνη μὴ ζηλεύει! Μ' αἶμα καὶ δάκρυ πύρινο τὴ εἶδα μου ποτίζουν. Καλόνυχος ὅποιος ποτὶ τὴ δάφνη δὲν γυρεύει Καὶ μόνο τὰ τριαντάφυλλα τὸ στήθος του σκολίζουν! Κοινὸ στεφάνι μ' ἔχουνε ἡ δόξα καὶ ὁ πόνος Ναὶ τὰ θλιμμέν' ἀπόπειρα τῆς μοῖρας μ' ἔχουν μόνο Κάθε μου φύλλο ἄδοξος τὸ φαρμακευεῖ φθόνος Γιὰ τοῦτο μόνο ποιητὰς στὸν κόσμον στεφανώων!..

+ Ἀχ. Παράσχος

Η ΨΥΧΗ

Ἐφῆς τὸ ψυχοσάββατο εὗρηκα μιὰ ψυχὴ, Φτερογυγίε, φτερογυγίε ἡ δόλια μοναχὴ Κ' ἤθελε σάμα γιὰ ναυρὴ νερὸθ' στὸν κόσμο πάλι Τῆς λέω: — Ἐλα μέσα μου! Κι' ἀνοίγω τὴν καρδιά Καὶ τὴν ἀρπάζω... Μὰ πέρασα ἀλλόκοτη θεαδὰ Καὶ δὲν ἀφῆν' ἤσυχη ἡ μιὰ ψυχὴ τὴν ἄλλη!..

+ Κλ. Τριανταφύλλου (Ραμπγαῆς)

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΑΓΑΠΗΣ

Τραγοῦδια τῆς ἀγάπης μου, φτωχὰ μου τραγοῦδιὰ Φύλλα πού πέρνετε ὁ ἀνεμος ἀπὸ ἰεῖς κλωνιάς Καρδιάς πού πνίγει ὁ στεναγμὸς ἀτέλειωτα φαρμάκια Τραγοῦδια δίχως ὀμορφιά, δίχως ζωὴ καὶ χάρη, Ἡ τρικυμία τῆς ψυχῆς σὰς σκερπίζει καὶ πάλι, Καθὼς ξεβράζει ἡ θάλασσα τὰ φύμα στ' ἀερογιάλι

Στ. Στεφάνου